

ת"פ 43554/04/14 - מדינת ישראל נגד יהודה אילאו

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 43554-04-14 מדינת ישראל נ' אילאו
בפני כבוד השופט, סגן נשיאה חגי טרסי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יהודה אילאו

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד ענת קירשנברג

הכרעת דין

הנאשם זכאי.

כתב האישום:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של פציעה כשהעברין מזוין - עבירה על סעיף 335(א)(1) יחד עם סעיף 334 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"). על פי עובדות כתב האישום, בין השנים 2005-2010 היו עדינה סיסאי (להלן: "עדינה") וטאקלו נגוסה (להלן: "המתלונן") בני זוג. החל משנת 2011 הנאשם ועדינה הנם בני זוג. ביום 19.4.14 בשעה 22.00 לערך הגיע הנאשם לרחוב גרינבוים בנתניה, שם ישב המתלונן עם חבריו. הנאשם שאל "מי זה שמואל?" והמתלונן השיב "זה אני". בתגובה, שלף הנאשם חפץ חד ודקר את המתלונן בירכו הימנית. כתוצאה מהדקירה נגרם למתלונן חתך בירכו הימנית באורך של 1 ס"מ ובעומק של 9 ס"מ.

הנאשם כפר בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. הוא אישר כי עדינה הנה בת זוגו, וכי ידוע לו שבעבר היה לה בן זוג אחר, אשר בסמוך למועד המוזכר בכתב האישום הטריד את עדינה טלפונית. עם זאת, טען הנאשם כי לא ידע את שמו של אותו חבר ולא ידע כיצד הוא נראה. לטענת הנאשם, במועד הנקוב שהה בביתו, לא הגיע כלל לזירת האירוע וממילא אף לא דקר את המתלונן. בהמשך, בפתח ישיבת יום 8.2.15 הבהירה הסנגורית המלומדת כי אין מחלוקת על עצם העובדה שהמתלונן נדקר כמתואר בכתב האישום, אלא אך על שאלת זיהויו של הנאשם כמי שדקר אותו. בשים לב לכך, תתמקד הכרעת הדין בעיקר בסוגיית הזיהוי, ואבהיר כבר עתה כי לאחר שנתתי דעתי למכלול הראיות, הגעתי לכלל מסקנה כי אחריותו של הנאשם לא הוכחה ברמה שמעל לכל ספק סביר, ועל כן יש לזכות אותו מהמיוחס לו, על אף החשדות הכבדים המופנים כלפיו. להלן יובאו נימוקיי.

הראיות הרלבנטיות להכרעה:

טענת התביעה בדבר זיהויו של הנאשם כמבצע העבירה נשענת במלואה על עדותו של המתלונן, כך שעדות זו, על מהימנותה ומשקלה, היא שעומדת בלב המחלוקת ועל כן אף תתואר להלן בהרחבה. לצד המתלונן, נשמעו גם לא מעט עדי תביעה נוספים, אך אלה לא תרמו תרומה של ממש להכרעה בשאלה המרכזית שבמחלוקת, ועל כן יתוארו דבריהם בקווים כלליים בלבד, תוך התמקדות בסוגיות אשר הן בכל זאת בעלות משקל מסוים בהבנת כלל נסיבות האירוע ובקביעת ממצאי המהימנות של הדמויות המרכזיות המעורבות בפרשה.

עדות המתלונן:

בפתח עדותו בבית המשפט תיאר המתלונן את אירועי הלילה המדובר באופן הבא: **"אני חייל, השתחררתי לפני כחודשיים בערך. הקו האחרון שלי היה קו חרמון והיציאות שלי היו... 17 ימים בבסיס, 4 ימים בבית. ב-4 ימים אלה שהייתי בבית ישבתי ברח' גרינבוים עם חברים... עם ממויה דניאל וסולומון אלמנך. אני ישבתי באמצע המדרגות עם הפנים לכביש, הם ישבו בצדדים על החומה. יושבים, מדברים, מישו מגיע אליי מאחורה, שואל מי זה שמואל. הסתובבתי, אמרתי זה אני, הרמתי את הראש, סובבתי את הראש אמרתי לו זה אני, שמעתי רעש, קליקים, רעש של ברזל. באותו רגע חשדתי שזה מישו שבא לתקוף אותי. איך ששמעתי את הרעש קמתי ואיך ששמעתי את הרעש הראשון במדרגות קפצתי, ישר קמתי. איך שהבאתי את הצעד הראשון הוא הספיק כבר לדקור אותי ברגל."** לדבריו, האזור היה מואר **"כמו ביום"**, וכשסובב את ראשו זיהה את פניו של הנאשם. עוד הוסיף כי **"הוא הספיק לדקור אותי ברגל, בירך ימין. ניסיתי להתחמק, הוא רדף אחרי... לא הצליח לתפוס אותי. רצתי הביתה עם מלא דם. איך שהגעתי הביתה ההורים הזמינו אמבולנס ופינו אותי..."** (עמ' 16 לפרוטוקול ש' 5-27).

כפי שהובהר, אין חולק על עצם הדקירה ועל נסיבותיה, והשאלה המרכזית שהוצבה בפני הנה האם ניתן וראוי לבסס הרשעתו של הנאשם על דברי המתלונן לפיהם זיהה בוודאות במהלך האירוע את תווי פניו של הנאשם כמי שדקר אותו. לפיכך אסקור כעת בהרחבה את כלל אמרותיו של המתלונן בנוגע לסוגיית הזיהוי ואתאר ההתפתחויות שחלו במהלך החקירה והמשפט בנוגע לסוגיה זו. בשולי הדברים אציין כי על אף שלכאורה נכחו ביחד עם המתלונן בזירת האירוע חבריו ממויה וסולומון, הרי שאלה נמנעו ממסירת גרסאות מפורטות ועשו כל מאמץ שלא להיות מעורבים במתרחש. במסגרת מדיניות זו אף טענו כי לא ראו את אקט הדקירה ואינם מודעים לזהות הדוקר, כאשר סולומון אף טען כי כלל לא נכח בזירת האירוע. כפי שעוד יובהר בהמשך, אינני נותן אמון בדבריהם אלה, ואינני סבור כי יש בגרסתם כדי לפגוע במשקל דבריו של המתלונן, אך תוצאת לוואי של התנהלותם הנה כי גרסת המתלונן נותרה עומדת לבדה בכל הקשור לזהות הדוקר, ומכאן ההכרח לדון בה לפרטיה ולבחון המשקל שניתן לייחס לה.

אם אפנה כעת לתיאור ההתפתחויות שחלו בחקירה בסוגיית הזיהוי, הרי שנקודת המוצא היא בהודעתו הראשונה של המתלונן, נ/2, אשר נגבתה בבית החולים בליל האירוע בשעה 23:40 על ידי הסייר אילן מזנשטיין: **"...בשעה 21:30 לערך ישבתי עם כמה חברים ברחוב גרינבוים. לפתע הגיע בחור העונה לשם יהודה איילו ושאל אותנו מי זה שמואל. עניתי לו שזה אני כי בעברית אני עונה לשם שמואל ואז איך שעניתי לו הוא הכניס יד לכיס... הצליח לדקור אותי פעם אחת בירך..."**. המתלונן נשאל האם הוא יכול לתת תיאור של התוקף והשיב: **"לא ראיתי אותו"**

טוב, הוא הגיע מאחורה, לבש כובע. כמו כן טען כי אין לו כל סכסוך עמו וכי לא דיבר עמו מעולם. כשנשאל מהיכן הוא מכיר אותו השיב: **"רק בשם, לא יותר מזה"** (ראו נ/2 ש' 21-2, כל ההדגשות שלי - ח.ט.).

את האירועים הנוספים שהתרחשו באותו לילה, בעקבות האמרה שנגבתה מהמתלון, מתאר מזנשטיין בדו"ח הפעולה שערך, ואשר הוגש בהסכמה וסומן ת/12. בדו"ח הנ"ל סיכם מזנשטיין את הפרטים שמסר להם המתלון בעדותו במילים הבאות: **"מסר שמכיר אותו רק בשמו, לא ניתקל איתו אף פעם, אין לו סכסוכים איתו, לא ראה אותו במדויק ולא יכול לתת לנו תיאור מדויק כי לטענתו הגיע אליו מאחורה ולא הספיק לראות את מה הוא לבש"**. עוד מבהיר מזנשטיין בדו"ח כי לאחר העדות שוחח טלפונית עם רכז העדה האתיופית בתחנה, שוטר בשם מלקו, אשר מסר לו את מספר תעודת הזהות ואת הכתובת של הנאשם. לאחר מכן, אחד הקצינים בתחנה ("נתניה 11"), **"ביקש מאיתנו להיכנס לתחנה לקחת מזכר עם תמונה של החשוד ולגשת עם זה לפצוץ על מנת שיזהה בוודאות את החשוד שדקר אותו, ואכן ניגשנו לביתו של הפצוץ, שזיהה אותו בוודאות על התמונה שהראנו לו"**. לאחר מכן, נסעו השוטרים לביתו של הנאשם ועיכבו אותו לחקירה. בשעה 2:17 דקות נחקר הנאשם על ידי החוקרת התורנית, שלל את מעורבותו באירוע וטען כי לא יצא כלל מביתו במהלך אותו יום וכי חברתו עדינה ואביו יוכלו להעיד על כך. כאשר נמסר לו שמו של המתלון טען כי כלל אינו מכיר אותו ואינו יודע במי מדובר (ראו ת/1 ש' 4-3, 20-18).

הודעתו השנייה של המתלון נגבתה למחרת היום, 20.4.14, בשעה 17:47, על ידי החוקר דניאל שרוני. במהלך עדות זו, לאחר שתיאר פעם נוספת את נסיבות האירוע, נשאל המתלון כמה זמן הוא מכיר את הנאשם ומה רמת ההיכרות ביניהם. המתלון השיב כי הוא מכיר את הנאשם כשלוש שנים, וכי הוא מתגורר כמה רחובות ממנו באזור רחוב לוי אשכול. עוד טען כי הוא **"מכיר אותו בפנים"** (נ/3 ש' 12) וכי בעת שדקר אותו חבש הנאשם כובע אך פניו היו גלויים, כך שהמתלון זיהה אותו ברמה של 100% (שם, ש' 15-16). עוד ציין כי במקום הייתה תאורת רחוב, כך שיכול היה לראות את פניו של הדוקר. בשלב זה הציג החוקר בפניו של המתלון את תמונתו של הנאשם, והוא שב ואישר כי מדובר בתמונת הדוקר. כאשר נשאל מה הסיבה שיכולה הייתה להביא את הנאשם לבצע את המעשה טען שאינו יודע. בעקבות זאת נשאל האם הוא מודע לכך שעדינה, חברתו לשעבר, ממנה נפרד לפני כשנתיים, הנה כיום בת זוגו של הנאשם. המתלון השיב בשלילה (שם, ש' 27-30). בהמשך מסר כי הנאשם מעולם לא דיבר איתו וכשנשאל מהיכן הוא יודע את שמו השיב: **"מאנשים. תמיד הוא מסתובב עם כובע"** (שם, ש' 38-40). לבסוף נשאל למה התכוון כאשר בתגובה לבקשה למסור תיאור של התוקף, השיב בהודעתו הראשונה נ/2 שלא ראה אותו טוב. המתלון השיב: **"לא הבנתי אותו נכון, חשבתי שהשוטר מתכוון לתיאור של הבגדים שלו, צבע של הבגדים, את זה לא ראיתי טוב. את הפנים של יהודה אילאו ראיתי ואני מזהה אותו ב-100 אחוז"** (שם, ש' 49-51).

מטבע הדברים, התמקדה גם עדותו של המתלון בבית המשפט בסוגית הזיהוי. במסגרת העדות הראשית חזר המתלון על הגרסה שמסר ב-נ/3 וכשנשאל אודות היכרותו עם הנאשם ציין כי הוא מוכר לו **"מהשכונה, אני מכיר אותו בפנים, בשם, מהחברים"**, אך לא היה לו כל קשר קודם עמו, לא היכרות ממשית ולא סכסוך. גם הפעם, כאשר עומת על ידי התובע עם דבריו ב-נ/2 לפיהם לא ראה את התוקף היטב הסביר כי **"כשאמרתי לו לא זיהיתי... לא התכוונתי לפנים שלו. את הפנים שלו זיהיתי במאה אחוז. חשבתי שהוא התכוון לבגדים שהוא לבש, לצבע, למכנס, לנעליים, את זה לא זיהיתי"** (עמ' 17 ש' 21-24).

בהמשך נחקר לגבי מערכת היחסים שלו עם עדינה ומסר כי הייתה חברתו במשך 5 שנים לערך, בסופן נפרדו ביחסים טובים. לדבריו, המשיכו להיות בקשר בהודעות טקסט גם לאחר הפרידה. המתלון אישר כי יש לו עדיין רגשות כלפי עדינה, אך דחה את הטענה לפיה נהג להטריד אותה ולהגיע לבנין בו היא מתגוררת. עוד דחה את הטענה כי איים להוציא מהתמונה את בן זוגה הנוכחי של עדינה, ואף טען כי רק במהלך החקירה נודע לו לראשונה שיש לה בן זוג אחר. לפיכך, אף לא יכול היה להצביע על מניע כלשהו מצדו של הנאשם לביצוע מעשה הדקירה (ראו עמ' 18 לפרוטוקול וכן הודעת המתלון נ/5 מיום 23.4.14 בה מסר גרסה דומה לגבי סוגיות אלה).

גם במסגרת החקירה הנגדית נשאל המתלון לגבי קשריו עם עדינה ואישר כי היא הייתה זו שבחרה לסיים את הקשר ביניהם וכי לאחר תקופה ממושכת בה היו בני זוג, הייתה הפרידה ממנה קשה עבורו. לדבריו, המשיכו לעמוד בקשר בהודעות ומדי פעם אף שוחחו בטלפון, אך לטענתו לא שיתפה אותו עדינה בכך שיש לה חבר חדש (עמ' 20 ש' 19 - עמ' 21 ש' 18). המתלון טען שהגילוי שהיה לה חבר חדש הפתיע אותו וטען שהיא משקרת בדבריה לפיהם ידע היטב שיש לה חבר ונהג להתקשר ולשאול אותה האם היא אוהבת את בן זוגה החדש (ראו עמ' 27 ש' 30-11). עוד נחקר המתלון בהרחבה על האופן המדויק בו התרחשה הדקירה וציין כי שני חבריו היו לצידו, שמעו את פנייתו של הדוקר אליו ואף היו נוכחים בעת ביצוע אקט הדקירה.

כאשר נחקר על ידי הסנגורית המלומדת לגבי הזיהוי, שב וטען כי זיהה את פניו, אך לא את הבגדים אותם לבש, למעט כובע קסקט עם חורים קטנים מאחור. עוד ציין כי הנאשם מעולם לא פנה אליו, כי מעולם לא דיבר איתו וכי אין להם חברים משותפים. כשנשאל אם כך הכיצד הוא מכיר את שמו של הנאשם, השיב: **"כי הוא מגיע לשכונה הרבה. אני מכיר אותו מהשכונה"** (עמ' 25 ש' 14-5). גם הפעם כאשר נשאל מדוע טען שאינו יכול לתאר את התוקף משום שלא ראה אותו טוב, חזר על הסבריו לפיהם סבר שהכוונה היא לתיאור הבגדים, וכי מסר ללא קשר כי זיהה את פניו של הדוקר. כשעומת עם כך שב-2/ לא מתעודת טענה של זיהוי הפנים וכי טען שם שהוא מכיר אותו רק בשם, השיב: **"אני מכיר אותו גם בשם וגם בפנים"** (עמ' 26 ש' 6-5), ומסר כי אינו זוכר מדוע לא אמר במהלך ההודעה כי זיהה את פניו.

בהמשך סיפר כי לאחר ששב מבית החולים באותו לילה, הגיע אליו שוטר והראה לו תמונות של הנאשם (עמ' 26 ש' 28 - עמ' 27 ש' 6 - וראו גם עדות אמו של המתלון בנושא זה בעמ' 55 ש' 29-27, עמ' 56 ש' 23-14). כמו כן ציין כי בעת שהיה בבית החולים, מסרו לו השוטרים מכשיר טלפון והוא שוחח עם שוטר בשם מלקו, אשר תיאר באוזניו את הנאשם כזה **"שמסתובב עם הכובע"**, והמתלון אישר שאליו הוא מתכוון בדבריו. כמו כן שאל אותו מלקו היכן מתגורר הנאשם והוא השיב באזור לוי אשכול (עמ' 29 ש' 8 ואילך). להשלמת התמונה בנקודה אחרונה זו אציין כי השוטר מלקו טלהון, זומן לעדות מטעם ההגנה, ולאחר שעין ב-12 מסר כי אינו זוכר את האירוע הספציפי, אך במסגרת תפקידו כרכז מודיעין הוא מסייע לעיתים טלפונית לשוטרים הזקוקים למידע המצוי בידו, בדומה לאופן המתואר ב-12/.

חבריו של המתלון:

כאמור, ציין המתלון כי בזירת האירוע נכחו בעת שנחקר חבריו הטובים ממויה מקון וסולומון אלמנך. שניים אלה נחקרו במשטרה וזומנו למתן עדות בבית המשפט, אך אין בדבריהם כדי לסייע באופן ממשי להכרעה בסוגיות שבמחלוקת. ממויה אישר בהודעתו ת/9 כי ישב עם המתלון וחברים נוספים על המדרגות ברחוב גרינבוים, אך לטענתו בשלב מסוים

הלך לרגע הצידה להטיל את מימיו, ולכן החמיץ את הדקירה ורק ראה מישהו בלתי מזוהה רודף אחרי המתלון. כבר במהלך הודעה זו הבהיר ממויה כי אינו רוצה להיות מעורב ואף סירב לחתום על תמונת הנאשם שהוצגה בפניו. ואכן, בבית המשפט, חזר בו ממויה אפילו ממעט המידע שמסר ב-9/טען כי אינו זוכר מי ישב עמו בליל האירוע וכי כלל לא נקב בשמו של המתלון כמי שנכח במקום וכמי שנמלט מפני תוקף כלשהו. גם לאחר שהוכרז "עד עוין" עמד על גרסתו זו וטען כי לא הזכיר את שמו של המתלון. סולומון, החבר הנוסף, הגדיל לעשות וטען מהרגע הראשון שכלל לא נכח בזירת האירוע, ועל כן אינו יודע דבר על נסיבות הדקירה, וכך גם העיד בבית המשפט.

ניכר היה הן מהאופן בו העידו בפני והן מהתנהגותם בשלב החקירה, ולעניין זה ראו גם המזכר ת/14, כי על אף קשרי החברות עם המתלון, העדיפו שניהם להימנע מלמסור תיאור מפורט של ההתרחשויות, וביכרו שלא לתאר את מה שראו עיניהם, על מנת להימנע מכל מעורבות נוספת בסכסוך ובהליכים המשפטיים סביבו. לנוכח התרשמות מובהקת זו אינני סבור כי בעובדה שלא אישרו את גרסת המתלון לגבי השתלשלות האירועים, יש כדי לפגוע במהימנות המתלון או להפחית ממשקל גרסתו. מנגד, כפי שכבר ציינתי, בשל בחירתם של השניים שלא לחשוף את הידוע להם ולא לתאר את מה שראו עיניהם בזירת האירוע, בה אין לי ספק שנכחו, נותרת גרסתו של המתלון כעדות יחידה לעניין הזהו, על כל המשתמע מכך.

עדות עדינה סיסאי:

עדינה, בת זוגו של הנאשם מזה כארבע שנים, ומי שהייתה במשך מספר שנים קודם לכן זוגתו של המתלון, העידה בפני ובמהלך עדותה אף הוגשו בהסכמה ההודעות ת/10 ו-ת/11 שמסרה במהלך החקירה במשטרה. הודעתה הראשונה ת/10 נמסרה למחרת האירוע, 20.4.14, בשעה 12:28. בהודעה זו מסרה עדינה כי ביום האירוע, החל מהשעה 13:00 ועד שהגיעו השוטרים לעכב את הנאשם בסמוך לחצות, היו שניהם בביתו של הנאשם וכלל לא יצאו ממנו. עוד ציינה כי החל מהשעה 19:00 "היינו ישנים - קמים, ישנים - קמים" (ת/10 ש' 9). כשנשאלה בהמשך מפורשות האם ייתכן שבשעה 21:00-22:00 הנאשם היה מחוץ לבית מסרה תשובה מבולבלת, במסגרתה ציינה כי הייתה איתו מהשעה 13:00 ועד שהשוטרים הגיעו, אך לנוכח השאלות והטענה שדקר, היא אינה יודעת בוודאות (ראו ת/10 ש' 40-35). עוד מסרה כי לא היה לנאשם סכסוך עם איש ואיש לא פגע בה או בו. כשנשאלה אודות המתלון מסרה כי אכן הייתה בת זוגו מספר שנים, וכי סיפרה על כך לנאשם כשהחלו לצאת.

ביום 23.4.14 נגבתה ממנה ההודעה הנוספת ת/11, אשר התמקדה בקשר בינה לבין המתלון לאחר הפרידה ממנו, וזאת לנוכח טענות הנאשם, שעוד יפורטו, לפיהן הטריד אותה המתלון ואיים עליה. במסגרת הודעה זו ציינה עדינה כי לאחר שהמתלון גילה שהיא יוצאת עם הנאשם הוא נהג להתקשר אליה, לציין שהוא עדיין אוהב אותה ולבקש שיחזרו להיות ביחד. הנאשם היה עד לאחת השיחות ובסופה סיפרה לו עדינה שהמתקשר היה בן הזוג שלה לשעבר "שמואל" וסוכם שהיא תבקש ממנו להפסיק להתקשר. עוד ציינה כי במהלך השנה האחרונה חזר המתלון להתקשר אליה והיא הייתה מבקשת ממנו לחדול מכך. בשלב מסוים התחילה לראות אותו באזור הבניין בו היא מתגוררת, ומאחר שאין לו מה לחפש בסביבה, הנחתה היא כי היה ממתין לה. בפעם האחרונה בה קרה אירוע מעין זה, כשבוע וחצי או שבועיים לפני הדקירה, הגיעה לבניין לבדה בשעה 2:00 לערך ופגשה במתלון. כששאלה אותו למעשיו אמר לה משהו בסגנון: "אני רק מקווה שלא תביאי ממנו ילד, כי אני לא יודע מה אני יעשה". כעבור כמה ימים סיפרה על כך לנאשם, ומאז לא

פגשה עוד במתלון ולא שוחחה עמו. כמו כן ציינה כי הנאשם היה מודע להטרדות הטלפוניות מצד המתלון, אך לא נראה לו שפגע בו על רקע זה, שכן הוא אינו מכיר אותו כלל ואינו יודע אפילו איך הוא נראה. עדינה נשאלה פעם נוספת לגבי שהייתו של הנאשם בדירה בשעות הרלבנטיות והשיבה: **"אני לא יכולה להגיד לך בטוח שהוא היה איתי, כי בערך בשעות האלה הלכתי לישון, יהודה הלך להכין קפה לאבא שלו בזמן הזה. הוא לא הלך לישון איתי. אני נרדמתי ואז קמתי בסביבות 23:00 ויהודה היה בבית ואז שנינו נכנסנו לישון עד שהשוטרים הגיעו והעירו אותנו"** (ת/11 ש' 31-35).

בעדותה בבית המשפט שבה עדינה ומסרה כי שהתה במחיצת הנאשם משעות הצהריים ועד להגעתם של השוטרים. לדבריה, בשעות הערב, **"היינו ביחד, ראינו קצת סרטים, לא ממש נרדמנו אבל כל היום היינו במיטה"**. לטענתה, **"הוא לא יצא, הוא היה כל היום איתי"**. כשנשאלה איך היא יכולה לומר זאת בוודאות לנוכח דבריה לפיהם ישנו חלק מהזמן השיבה **"ישנתי אבל אני מרגישה אם מישהו ישן איתי. אני יודעת שהוא היה איתי, מן הסתם הוא מחבק אותי, אני מרגישה שיש מישהו איתי"** (עמ' 42 ש' 22-28). כשהזכיר לה התובע את דבריה ב-11/ת לפיהם לא הלכו לישון יחדיו משום שהנאשם הלך להכין קפה לאביו, אישרה את הדברים, אך ציינה כי לאחר מכן הצטרף אליה הנאשם והיא הרגישה בנוכחותו.

בהמשך העדות הראשית, חזרה על הדברים שסיפרה ב-11/ת לגבי ההטרדות ודברי האיום מצדו של המתלון, והסבירה כי תיארה פרטים אלה רק בחקירתה השנייה משום שבחקירה הראשונה לא נשאלה על כך לעומק והעדיפה לא לפתוח את הנושאים הללו. במהלך החקירה הנגדית נחקרה הבהירה כי ככל שהקשר שלה עם הנאשם התחזק כך החל המתלון לפנות אליה טלפונית ולהטרידה, אך את דברי האיום בנוגע לילד שיוולד השמיע רק לאחרונה. עוד הבהירה כי המתלון ידע היטב שיש לה חבר ואף הזכיר את שמו של הנאשם במהלך השיחות עמה. גם הנאשם היה מודע לכך שלמתלונת היה בן זוג קודם בשם "שמואל", אך הוא לא ידע כיצד הוא נראה ומעולם לא פגשו אותו שניהם ברחוב. כמו כן, אישרה בחקירה החוזרת כי סיפרה לנאשם על אותה שיחת אחרונה עם המתלון, בו השמיע המתלון כלפיה את דברי האיום.

עדות אביו של הנאשם:

לנוכח טענת האליבי שהעלה הנאשם, נחקר אביו של הנאשם על ידי פקד אריאל כהן. במהלך עדותו בבית המשפט הוגשה ההודעה הנ"ל - ת/15 - במסגרתה מסר האב כי שהה בביתו לאורך כל שעות השבת המדוברת, ביחד עם הנאשם וחברתו. לאורך מרבית שעות היום היו הנאשם וחברתו בחדרו של הנאשם, כשדלת החדר סגורה. לדבריו, גם אם לא ישב כל היום מול דלת הבית, הרי שלא ראה את הנאשם יוצא מהבית ואין זה אפשרי שיצא ללא ידיעתו. עוד ציין כי בשלב מסוים ביקש מהנאשם שיכין קפה, והוא עשה כן ונכס שוב לחדר שלו. בצאת השבת ישב בסלון הבית, שמע רדיו וניהל שיחות טלפון עם בני משפחה. כשהשוטרים הגיעו היה במקלחת, וכששמע את הדפיקות התלבש מהר ופתח את הדלת.

בעדותו בבית המשפט מסר גרסה דומה לגבי אירועי היום, הזכיר כי הנאשם הכין לו קפה וחזר לחדרו, וציין כי כמה דקות

לאחר מכן הגיעה המשטרה. כמו כן שב והדגיש כי הנאשם לא יצא מהבית במשך כל שעות היום והערב. עם זאת, בשונה מהאמור ב-15/ת, שם סיפר כי כשהגיעו השוטרים היה במקלחת, הכחיש האב בעדותו בבית המשפט טענה זו ועמד על כך שלא התקלח כלל באותו יום וכי בעת שהשוטרים הגיעו הוא ישב בסלון הבית. כשהוצגו לו האמרות שנרשמו מפיו ב-15/ת בנושא זה, ספק כפיו וטען כי השוטרים משקרים וכי כלל לא אמר זאת. לנוכח טענותיו אלה העיד גובה ההודעה, אריאל כהן, ומסר כי ההודעה שנרשמה משקפת בצורה מדויקת את דברי האב, אשר גם אם אינו דובר עברית רהוטה, הבין את השאלות והשיב תשובות ענייניות.

החוקר דניאל שרוני:

החוקר שרוני הוא שניהל את מרבית החקירה בפרשה זו, ועל רקע זה זומן להשיב על מספר שאלות בנוגע לאופן ניהול החקירה, במיוחד בכל הנוגע לסוגיית הזהויות. שרוני הבהיר כי על פי תפיסתו והבנתו זיהה המתלון את הנאשם כמבצע הדקירה כבר בהודעתו הראשונה נ/2, והדבר בא לידי ביטוי בכך שמסר מפורשות את שמו. לפיכך, כאשר גבה ממנו את ההודעה השנייה נ/3, למחרת היום, רק שאל אותו שאלות הבהרה לגבי טיב ומשך ההיכרות הקודמת ולגבי האופן בו זיהה את הנאשם. בשים לב להיכרות הקודמת בת 3 השנים עליה דיווח לו המתלון במהלך גביית העדות, אף הציג שרוני בפני המתלון את תמונתו של הנאשם, ולא מצא מקום לערוך לו מסדר זיהוי.

בהמשך החקירה אישר כי המתלון לא מסר כל מניע מטעמו של הנאשם לביצוע המעשה, ואף טען כי כלל לא ידע שעדינה היא כיום בת זוגו של הנאשם. על פי התרשמותו של שרוני, שיקר המתלון בנושא זה, אולי מתוך חשש כי נושא ההטרדות כלפי עדינה, נושא אותו הכחיש המתלון כזכור, יתעורר עקב כך.

גרסת הנאשם:

כפי שציינתי מוקדם יותר, נחקר הנאשם לראשונה בליל האירוע, ומסר בהודעתו ת/1 כי הוא אינו מכיר כלל את המתלון ואינו יודע במה מדובר. פעולות החקירה הבאות בהן היה מעורב נוהלו על ידי החוקר שרוני בבוקרו של יום 23.4.14. על פי האמור במזכר ת/5, כאשר הוציא שרוני את הנאשם מתא המעצר במועד זה, מסר לו שרוני כי המתלון היה בעבר בן זוגה של עדינה, חברתו הנוכחית של הנאשם. בעקבות זאת, כמתואר ב-ת/6, מזכר נוסף שערך שרוני, החל הנאשם לתאר בפניו מעשי איום והטרדה של המתלון כלפי עדינה, בעודו מכחיש שדקר את המתלון. דו שיח זה מתועד קולית וחזותית בדיסק ת/17, בו מתועדים בהמשך גם העימות בין הנאשם למתלון ת/3, תרגיל החקירה שנערך ביניהם (ראו גם ת/7), גביית הודעת הנאשם ת/2 וגביית הודעת המתלון נ/5. הצפייה ב-ת/17 מלמדת כי במהלך העימות הטיח הנאשם במתלון את טענותיו בנוגע להטרדות ולאיומים שביצע המתלון כלפי עדינה, בעוד המתלון מכחיש זאת. מי שנדמה לחוץ הוא דווקא המתלון, אשר מניע את רגליו בעצבנות, מתקשה להטיח טענותיו בנאשם וסופג צעקות רמות מצדו של החוקר (ראו ת/17 מונה 39:00-41:00, 44:35-46:00). כאשר הם נותרים לבד, במסגרת תרגיל החקירה (מונה 41:30 ואילך) ממשיך הנאשם באותו קו, מטיח במתלון את הטענה כי מקור התלונה בניסיונו לנתק בינו לבין עדינה, ומזהיר אותו כי גם היא תתלון עליו ושלא ישלה עצמו שכניסתו של הנאשם למאסר תחזיר את עדינה לחיקו של המתלון.

במהלך העימות ובהודעה שנגבתה ממנו מיד לאחר מכן - ת/2 - פירט הנאשם את טענותיו כלפי המתלון וציין כי שמע מעדינה כי הנאשם מטריד אותה וממתין לה דרך קבע מתחת לביתה כשהוא שיכור. עוד הזכיר את דברי האיום בנוגע לילד העתידי, כאשר לדבריו סיפרה לו לפני כשלושה שבועות שהמתלון איים ש"אם תביאי ממנו ילד, אני ארצח אותך ואותך" (ת/2 ש' 2-3). לטענתו, לא פנו למשטרה משום שעדינה לא הייתה מעוניינת בכך. עוד טען כי מעולם לא פגש במתלון עובר לעימות שנערך דקות אחדות קודם לכן וכי המתלון מפליל אותו משום שכבר אמר בעבר לעדינה שיעשה הכול על מנת להוציא אותו מהתמונה. כשנשאל מדוע לא מסר דברים אלה בהודעתו הראשונה, הסביר שבאותה עת לא ידע במי מדובר, ורק כאשר שמע מהחוקר באותו בוקר שמדובר בבן הזוג לשעבר של עדינה הבין את הרקע לאירועים. הנאשם אישר שכעס על המתלון בשל מעשי ההטרדה והאיום כלפי עדינה, אך עמד על טענתו כי לא דקר אותו והסביר שעדינה ביקשה ממנו שלא להגיב על מנת שלא להסתבך.

בעדותו הראשית בבית המשפט חזר הנאשם על הגרסה שמסר בהודעותיו במשטרה. לדבריו, שהה במשך כל היום בביתו ביחד עם חברתו ואביו. הוא ידע אמנם שלחברתו עדינה היה בעבר בן זוג אחר, אך לא פגש בו מעולם וכל מה שידע עליו זה שהוא מציק לעדינה ומחכה לה בלילות שיכור מתחת לבניין מגוריה. במהלך החקירה הנגדית עומת עם דבריה של עדינה לפיהם אמנם לא פגש מעולם במתלון, אך הכיר את כינויו "שמואל", שעלה בשיחות ביניהם. הנאשם טען שאינו זוכר זאת, ומסר כי עדינה לא רצתה לספר לו במי מדובר. הוא כעס אמנם על המתלון בשל מעשיו כלפי עדינה, אך זו מיעטה לשתף אותו בפרטים הנוגעים למתלון. לכן, למרות שהיה סקרן לדעת במי מדובר, לא היו בידו מלוא הפרטים ובפועל לא פגש במתלון מעולם.

דין והכרעה:

כפי שהובהר לעיל בהרחבה, בלב המחלוקת בהליך שלפני עומדת סוגיית זיהויו של הנאשם כמי שדקר את הנאשם, כאשר עצם הדקירה ונסיבותיה אינן שנויות במחלוקת וממילא מבוססות בעדויות המתלון ואמו, בדו"חות הפעולה של השוטרים ובמסמך הרפואי ת/13. לפיכך, אדון תחילה בסוגיה זו, ולאחר מכן אתייחס לסוגיות נוספות דוגמת טענת האליבי של הנאשם ושאלת המניע, ואבחן האם כטענת התביעה מצטרפות מכלול הראיות לתמונה חד משמעית ממנה עולה כי הנאשם שבפני הוא אשר ביצע את מעשה הדקירה.

סוגיית הזיהוי:

"אכן, קשה ומעיקה היא על שופט - ובמיוחד כאשר מדובר בשופט דן יחיד - ההכרעה בדבר זיהויו של נאשם, הכופר מכל וכל במעורבות במעשה העבירה נושא האישום, על פי עדותו של עד יחיד. ברם, הכלל הוא, שניתן לבסס הרשעה בפלילים על פי עדות יחידה; ובלבד שהשופט העושה כן נותן דעתו לכך, 'מזהיר עצמו' ומדקדק בבחינתה של העדות לפני שהוא רואה עצמו רשאי לחרוץ את הדין על פיה

בלבד.

(ע"פ 4384/93 מליקר נ' מ"י (25.5.94))

במקרים מעין אלה, בהם מתבסס האישום על זיהוי הנאשם על ידי המתלונן, אין אמנם מניעה משפטית לבסס הרשעה בפלילים על עדות זיהוי יחידה, אולם בתי המשפט נוקטים משנה זהירות ובוחנים היטב האם נתמך אותו זיהוי בראיות חיצוניות נוספות (ראו למשל ע"פ 8902/11 חזיזה נ' מ"י (15.11.12) בפסקה 47, ע"פ 458/14 אדרי נ' מ"י (29.1.15) בפסקה כ"ה).

לאורך השנים, הותווה בפסיקת בית המשפט העליון מבחן דו שלבי לבחינת מהימנותה ומשקלה של ראית הזיהוי. הנה כך באו הדברים לידי ביטוי בדבריו של כב' השופט פוגלמן בפסקה 29 לפסק הדין בעניין ע"פ 193/14 נסראללה נ' מ"י (26.10.14):

"אמינות של ראיות זיהוי תבחן במבחן דו שלבי: בשלב ראשון יש להעריך את מהימנותו של העד המזהה ולבחון "האם העד רוצה להטעות את בית המשפט או שהאמת היא נר לרגליו" (פרשת פרעוני, פסקה 6); ובשלב השני יש לבחון את מהימנות הזיהוי כשלעצמה, במנותק ממהימנותו של העד המזהה, כדי "להבטיח כי 'האמת הסובייקטיבית' של העד המזהה, המשוכנע באמיתות הזיהוי, תשתלב עם 'האמת האובייקטיבית' המשקפת את המציאות" (פרשת אוחיון, פסקה 16; ראו גם ע"פ 4524/11 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 9 (17.6.2013) (להלן: פרשת פלוני); פרשת חזיזה, פסקה 48; פרשת איטל, פסקה 64; ע"פ 5889/11 עבאס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקאות 19-21 (3.9.2012)). הבחינה בשלב השני - מהימנות הזיהוי כשלעצמה - נחלקת לשני רבדים: רובד אובייקטיבי, שבגדרו נבחנת האפשרות שמא העד המזהה נקלע לטעות כנה ובלתי מכוונת; ורובד סובייקטיבי, שבו נבחנת יכולתו האינדיבידואלית של העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים ולזהות בני אדם על פיהם (פרשת אוחיון, פסקה 16; פרשת חזיזה, פסקה 48; פרשת פלוני, פסקאות 11-12). ברובד האובייקטיבי ייבחנו, בין היתר ובהתאם למקרה הקונקרטי, הנסיבות שבהן נחשף העד המזהה לדמותו של המזהה, משך החשיפה ותנאי הרקע שקדמו לה; וברובד הסובייקטיבי, השפעות שונות על מצבו הנפשי-סובייקטיבי של המזהה בשעת הזיהוי והחשיפה למזהה, משך הזמן שחלף מעת החשיפה ועד לעת הזיהוי וכושרו לערוך זיהוי כאמור"

מהימנות העד המזהה:

המתלונן העיד בפני והרושם הכללי שהותיר בעדותו היה חיובי. הוא מסר עדות שוטפת, ומפורטת וגם אם ניכרו בו סממני מתיחות ועצבנות, הרי שהרושם שהותיר היה של מי שמשחזר באופן אותנטי את האירועים שחווה. עם זאת, קיים לטעמי קושי במתן אמון מלא ובלתי מסויג בעדותו של המתלונן, ובביסוס ממצאים מרשיעים כלפי הנאשם על יסוד טענת הזיהוי

שלו בלבד, וזאת לנוכח הראיות שהובאו לפיהן היה למתלון, על אף כפירתו בכך, אינטרס ממשי בזיהוי של הנאשם כמבצע העבירה כלפיו, על רקע מערכת היחסים בין הנאשם לעדינה, והקשר הרגשי שחש עדיין המתלון כלפיה.

כאן המקום להזכיר כי המתלון עצמו אישר הן בהודעתו נ/5 והן בעדותו בבית המשפט כי בליבו מקננות עדיין רגשות כלפי עדינה. המתלון הכחיש אמנם את הטענות לפיהן נהג להתקשר לעדינה, לבטא בפניה את אהבתו ולהתעניין בעצמת מערכת היחסים בינה לבין הנאשם, אך בהקשר זה עדיפה בעיני עדותה האמינה של עדינה, כפי שנמסרה עוד בהודעתה ת/11, ובעדותה בבית המשפט. ראוי להזכיר כי ההודעה ת/11 נמסרה על רקע טענות דומות שהעלה הנאשם באופן בלתי תלוי באותו בוקר, כמתואר ב-ת/6, ת/3, ת/2 ובתיעוד החזותי ת/17, וזאת בהיותו עצור ומבלי שהייתה לשניים הזדמנות לתאם גרסתם בנושאים אלה, כך שמעבר לרושם החיובי שהותירה עדינה בעדותה, קיים בסיס איתן לדבריה בחומר הראיות, כמו גם בדברי המתלון עצמו לגבי הרגשות שהוא עדיין חש כלפיה. מדברי עדינה מצטיירת תמונה לפיה המתלון מבקש עדיין את קרבתה ומעוניין לרשת את מקומו של הנאשם כבן זוגה, כך שעל אף הרושם הכללי החיובי שהותיר המתלון, לא ניתן לדחות באופן נחרץ את טענת הנאשם לפיה מפליל אותו המתלון בדקירה, על מנת להרחיקו מעדינה.

מטעמים דומים, לא ניתן לקבל את טענת המתלון לפיה בליל האירוע ובעת מסירת הודעתו הראשונה נ/2, לא היה מודע כלל לכך שלעדינה יש בן זוג חדש, ובוודאי שלא היה מודע לכך שבן הזוג החדש הוא הנאשם. עדינה מסרה בהקשר זה מפורשות כי בשיחות עמה נקב המתלון מפורשות בשמו של הנאשם ושאל אותה לגבי מידת אהבתה לנאשם, ומדבריה עולה כי המתלון ידע בבירור על מערכת היחסים החדשה שלה ועל זהותו של הנאשם כבן זוגה. דבריה אלה של עדינה נתמכים אף בכללי ההיגיון והשכל הישר, שכן קשה עד מאד לקבל את טענת המתלון לפיה על אף שהוא חש עדיין רגשות עזים כלפי עדינה, ועל אף שהם מתגוררים בסמיכות והוא מתעניין בה ומצוי בקשר טלפוני, אין הוא יודע דבר על כך שהיא מצויה מזה מספר שנים בקשר זוגי חדש עם הנאשם. הדעת נותנת כי כמי שהיה עדיין מעוניין בעדינה, היה המתלון מודע היטב למצבה ולקשר העמוק שלה עם הנאשם. החוקר שרוני ציין בעדותו כי לא נתן אמון במרכיב זה בגרסתו של המתלון, ואין לי אלא להצטרף למסקנתו זו.

לכל אלה יש לצרף את טענותיה של עדינה לגבי מעשי ההטרדה שחוותה מידי המתלון ואת האיום הבוטח שהטיח בה, לדבריה, כאשר התייחס לאפשרות כי לה ולנאשם ייוולד ילד משותף. גם כאן, למרות שוני מסוים בניסוח אשר אינו משמעותי, נמסרו באופן בלתי תלוי, בקרבת זמן ובהעדף אפשרות לתאום גרסאות, גרסאות דומות הן על ידי עדינה והן על ידי הנאשם, באופן המקנה מהימנות לליבת טענותיהם. הנאשם אמנם נטה להפריז בתיאור חומרת ההטרדות, בעוד עדינה מסרה תיאור מאוזן, אמין ומתון יותר, אך די בדברים שתיארה עדינה על מנת לבסס מסקנה לכאורית לפיה לא הסתפק הנאשם בקשר הטלפוני אותו אישר בעדותו, אלא נהג להתייבץ מפעם לפעם תחת ביתה של עדינה, על מנת לפגוש בה, ואף השמיע באחד המקרים איום בוטה על רקע הבנתו את עצמת מערכת היחסים בין עדינה לנאשם. בנסיבות שפורטו, הכחשתו של המתלון את טענות אלה, אינה מהימנה בעיני, כפי שלא הייתה מהימנה בעיניו של החוקר שרוני, אשר חלק עם המתלון אבחנותיו אלה במהלך השיחה המתועדת ביניהם ב-ת/17.

קבלת טענותיה של עדינה בנוגע למעשי האיום וההטרדה, עליהם דיווחה בסופו של דבר גם לנאשם, עשויה להקים טענה בדבר קיומו של מניע למעשה הדקירה מצדו של הנאשם, ובמובן זה לחזק את התשתית הראייתית נגדו. לפן זה

של הטענה אתיחס בהמשך, אך לצורך הדיון הנוכחי, שבמרכזו מהימנות העד המזהה בכל הנוגע לסוגיית הזיהוי, אין מנוס מהמסקנה כי המתלון לא שיתף את חוקרי המשטרה ואת בית המשפט בכל הידוע לו, לא השיב תשובות אמת לגבי נושאים בעלי משמעות ראייתית בלתי מבוטלת והחזיק כל העת במניע רב עוצמה להפליל את הנאשם בביצוע הדקירה, על מנת להפריד בינו לבין עדינה. למען הסר ספק, אין פירוש הדבר כי הוא אכן הפליל את הנאשם על לא עוול בכפו, וכפי שציינתי בתחילת פרק זה הרושם הכללי מהמתלון היה חיובי, אך בהעדר ראיות מחזקות של ממש, קיים קושי ממשי בנסיבות מעין אלה להרשיע נאשם על יסוד עדות זיהוי אחת ויחידה של עד בעל אינטרס.

מהימנות הזיהוי:

קשיים ראייתיים ממשיים מתקיימים במקרה זה גם כאשר נבחנת מהימנות הזיהוי עצמו, ללא קשר למהימנות העד המזהה. יישום המבחנים הנוגעים לרובד האובייקטיבי של מהימנות הזיהוי, מביא בהכרח אל המסקנה כי אין מדובר בזיהוי נקי מספקות, כאשר לכך תורמים הן נסיבות המפגש בין המתלון לדוקר, הן הגרסאות הבעייתיות שנרשמו מפיו של המתלון ב-2/2 והן פעולתה הנמהרת של המשטרה, אשר בטרם בחינה מעמיקה יותר של איתנות הזיהוי מיהרה להציג בפני המתלון את תמונתו של הנאשם, באופן אשר מנע כל אפשרות להעמיד את זכרוננו במבחן משמעותי יותר בדרך מקובלת של מסדר זיהוי, ואפרט.

ככל שמדובר בנסיבות המפגש בין המתלון לדוקר, הרי שאין חולק על כך שמדובר באירוע שהתרחש בשעת לילה, לאחר רדת השמש, במהלכו הגיח הדוקר מאחור, כך שתווי גופו, לבושו ופניו נחשפו לעיני המתלון לפרק זמן קצר ביותר, בעת שהסב ראשו לאחור על מנת לראות מיהו האדם שקרא בשמו, כאשר מיד לאחר מכן שמע את אותו קול מתכתי, הבין כי הוא עומד להיות מותקף, קם על רגליו והחל בניסיון ההימלטות. לטענת המתלון, יכול היה לזהות את תווי פניו של התוקף, בשל תאורת הרחוב הטובה שהאירה את המקום, אך ראוי לציין כי נושא זה לא נבדק על המשטרה. מכל מקום, על העובדה שמדובר היה במבט חטוף בלבד, בנסיבות אשר הקשו על קליטת מידע, תעיד העובדה כי המתלון עצמו מאשר כי לא הצליח להבחין במאפיינים כלשהם של הדוקר, למעט תווי פניו והעובדה כי חבש על ראשו כובע. הוא לא הצליח למסור בשום שלב תיאור כלשהו של בגדי התוקף, אפילו לא ברמה של צבע או גוון כללי. ניתן אם כן לקבוע, כי גם אם אין מדובר בנסיבות השוללות כל אפשרות לזיהוי התוקף, הרי שלכל הפחות מדובר בסיטואציה המקשה על קליטה של תמונה מלאה ובהירה של מאפייני הפיזיים של התוקף.

לכך יש לצרף את התמונה המצטיירת מהודעתו הראשונה של המתלון, 2/2, כפי שנגבתה ממנו בליל האירוע, בסמוך לאחר הדקירה, בבית החולים לניאדו. כבר בפתח ההודעה הנ"ל, נקב המתלון בשמו של הנאשם "יהודה איילאו", כמי שביצע את הדקירה. עם זאת, כאשר התבקש למסור תיאור שלו השיב שלא ראה אותו טוב, משום שהוא הגיע מאחור, וכשנשאל מהיכן הוא מכיר אותו, ענה שהוא מכיר אותו "רק בשם, לא יותר מזה". עיון בהודעה זו מגלה כי למעשה לא סיפק המתלון באותה עת כל הסבר לגבי האופן בו זיהה את הנאשם כמבצע הדקירה, ושאלה זו אך מתחדדת לנוכח העובדה שמסר במסגרת 2/2 כי מעולם לא דיבר עם הנאשם.

בדיעבד מסר המתלון הסברים מפורטים יותר, בהודעתו השנייה 3/3 ובעדותו בבית המשפט, והסביר כי הנאשם מוכר לו מהשכונה מזה כמה שנים, ועל כן זיהה את פניו בליל האירוע. עוד הסביר כי כשמסר ב-2/2 שלא ראה אותו טוב, סבר

שהוא מתבקש לפרט את תיאור בגדיו, ולא התכוון לומר בכך שלא זיהה בוודאות את תווי פניו של הנאשם. לנוכח הרושם החיובי שהותיר בי המתלון, ובשים לב לכך ש-2/נהנה בגדר הודעה ראשונית ולקונית, אשר נגבתה במהלך הטיפול בבית החולים, בעוד המתלון שריו תחת הרושם הקשה של הפגיעה בו, אינני שולל הסברים אלה, ואין באי ההתאמות בין 2/ל-3/נ כדי לפגוע בהכרח במהימנותו של המתלון. עם זאת, לא ניתן להתעלם מהקשיים הנעוצים באמרתו המתועדת ב-2/נ, המעידות לכאורה על קשיים אובייקטיביים ממשיים בזיהוי התוקף, וזאת במיוחד לנוכח הפעולות הבעייתיות בהן נקטה המשטרה בעקבות הגשת התלונה.

בדברי אלה מכוון אני לכך כי מיד בתום גביית העדות, ולאחר שפרטיו האישיים וכתובתו של הנאשם נמסרו לסייר מזנשטיין על ידי רכז המודיעין מלקו, ובעקבות הנחייה של אחד מקציני המשטרה בתחנת נתניה, אסף מזנשטיין מתחנת המשטרה תמונה של הנאשם, נסע עמה לביתו של המתלון, והציג אותה בפניו על מנת שיזהה אותה. פעולה זו מתועדת במפורש בדו"ח הפעולה ת/12 שערך הסייר ובעדויות המתלון ואמו בבית המשפט. דומה כי בנסיבות העניין מדובר היה במעשה שלא יעשה, אשר פגע פגיעה קשה בחקירה ובאפשרות להסתמך על זיהוי הנאשם על ידי המתלון, שהרי בהצגת תמונה בודדת אין כדי להעמיד את זכרוננו של המתלון ואת יכולת הזיהוי שלו במבחן של ממש, ולצורך זה נקבעה בפסיקה דרישה של קיום מסדר זיהוי, ובו לכל הפחות 8 תמונות של חשודים בעלי מאפיינים חזותיים דומים.

אני ער כמובן לכך שבמקרים בהם מתקיימת היכרות ממשית קודמת בין מזהה למזהה, די בהצבעה על תמונה, ואין צורך בעריכת מסדר זיהוי קפדני, כפי שהיטיב להסביר בעדותו החוקר שרוני, אלא שבשעת הלילה המאוחרת בה עסקין לא היה בידי המשטרה כל מידע בדבר היכרות קודמת כלשהי בין המתלון לנאשם, ובהתאם למידע שמסר המתלון ב-2/נ קיימים היו סימני שאלה משמעותיים בנוגע לאופן וטיב הזיהוי. בנסיבות מעין אלה, שומה היה על המשטרה לערוך למתלון מסדר זיהוי, או לכל הפחות להמתין עד שיהיה בידה מידע המסביר כיצד ועל איזה רקע זיהה המתלון את הנאשם. בפועל, מיהרה המשטרה, בתום לב כמובן, להציג בפני המתלון תמונה של הנאשם, ובכך מנעה כל אפשרות לעריכת מסדר זיהוי בעל משמעות ראייתית של ממש. יתרה מכך, בפועל זה ייתכן כי מבלי משים אף קיבעה המשטרה במוחו של המתלון את דמותו של הנאשם כמבצע הדקירה, ומנעה כל אפשרות כי שחזור מדויק יותר של זיכרונותיו מהאירוע יוביל לזיהוי של דמות אחרת.

בנסיבות אלה, מידת בטחונו הנוכחית של המתלון, המזהה את הנאשם "במאה אחוז" כמי שפצע אותו, אינה מעידה כלל ועיקר על המידה האובייקטיבית של אמינות הזיהוי, ולצד הקשיים הנוגעים למהימנות המתלון עצמו, קיימים קשיים ניכרים גם בכל הנוגע למהימנות הזיהוי, בשים לב לכלל הנסיבות האופפות את האירוע ולאופן התפתחות החקירה. כפי שכבר הובהר, לא הובאו בפני במקרה זה ראיות נוספות התורמות באופן ממשי לזיהוי של הנאשם כמבצע העבירה, ובנסיבות אלה מתחייבת המסקנה לפיה לא הוכחה אחריותו של הנאשם למעשים ברמת הוודאות הנדרשת להרשעה בפלילים.

ניתן היה לסיים בכך, אך בכל זאת מצאתי לנכון להתייחס בקצרה לשתי סוגיות נוספות שהתעוררו במהלך שמיעת הראיות ומצדיקות התייחסות מסוימת. ראשית, כפי שצינתי מוקדם יותר, לנוכח העדויות המבוססות על כך שהמתלון

נהג להטריד את עדינה ואף איים עליה לפחות פעם אחת על רקע הקשר הזוגי בינה לבין הנאשם, הרי לצד המניע מצד המתלונן להפליל את הנאשם, ניתן לכאורה להצביע אף על קיומו של מניע מצדו של הנאשם לפגוע במתלונן, באופן המחזק את עמדת התביעה. ראוי להזכיר בהקשר זה כי המתלונן עצמו שולל את הטענות בנוגע למעשי האיום וההטרדה, וטוען כי אין לו מושג מדוע דקר אותו, על פי טענתו, הנאשם, אך כאמור, דומה כי בנושא זה קיימת עדיפות לתיאוריה המהימנים של עדינה. מכל מקום, דומה כי גם אם ניתן להצביע על מניע אפשרי לפגיעה במתלונן מצדו של הנאשם, הרי שאין די בכך על מנת להתגבר על הקשיים הנודעים לשאלת הזיהוי ולבסס אחריותו של הנאשם למעשים מעל לכל ספק סביר, שכן תיתכן בהחלט האפשרות כי הפגיעה במתלונן נבעה מסיבה שונה לחלוטין, ואפילו נבעה היא מהתנהגותו כלפי עדינה, הרי שלא ניתן לשלול בנסיבות את האפשרות כי הפגיעה בוצעה בפועל על ידי אדם אחר, עם או בלי קשר לנאשם ולשאיפותיו. גם העובדה שהדוקר לא הכיר את המתלונן קודם לכן ועל כן נאלץ לשאול "מי זה שמואל", נסיבה התואמת להעדר היכרות מוקדמת של הנאשם את המתלונן, איננה מכריעה, ויכולה הייתה אולי לחזק במידת מה עדות זיהוי בעלת עוצמה גבוהה, אך לא לאיין את הקשיים הניכרים שבעדות הזיהוי הנוכחית.

סוגיה שנייה המצדיקה התייחסות, ותורמת אף היא לספק הסביר המתעורר במקרה זה נוגעת לטענת האליבי שהעלה הנאשם, לפיה שהה כל העת בביתו ביחד עם חברתו אביו. גרסתו זו של הנאשם נתמכה בעדותה של עדינה ובעדות האב, עדויות אשר הותירו באופן כללי רושם אמין. אמנם בבית המשפט הכחיש האב את הטענה כי היה במקלחת בעת שהגיעו השוטרים אל הבית, ואין לי ספק כי דבריו אלה אינם נכונים וכי הגרסה שמסר בהודעתו ת/15 מדויקת יותר ותואמת את המציאות, אך מדובר בסוגיה שולית, אשר אינה מאיינת את משקל גרסתו הכוללת לפיה שהה בבית במהלך השעות הרלבנטיות ולא הבחין בכך שהנאשם יצא מהבית או שב אליו מאוחר יותר. עדויותיהם של האב ושל עדינה אמנם לא שוללות באופן מוחלט את האפשרות כי הנאשם חמק מהבית לפרק זמן קצר, בעוד עדינה ישנה והאב נכנס לשירותים או לא היה מרוכז במתרחש בשל שיחת טלפון כזו או אחרת שערך, אך גרסת האליבי שמסר הנאשם בוודאי שלא הופרכה, ונדמה כי משקלה בנסיבות העניין בלתי מבוטל. עוד ראוי לציין כי לא נעשה כל מאמץ חקירתי על מנת לברר כיצד יכול היה הנאשם להגיע למקום האירוע, כמה זמן נדרש להיעדר לשם כך מהבית ומה עשה למשל עם אותו חפץ חד בו דקר, על פי הנתען, את המתלונן. משהטילה המשטרה את כל יהבה על גרסת המתלונן, ולא פעלה להפריך את גרסת הנאשם, הרי משקלם לו ספק סביר סביב שאלת הזיהוי, אזי אין בכוחם של החשדות הכבדים כלפי הנאשם כדי לבסס הרשעה. לפיכך, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, ח' תשרי תשע"ו, 21 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים